

USA TODAY BESTSELLER

„Magával ragadó... humor, tűz, kedvesség és mélység keveredik benne, tökéletes egyensúlyban. Minden oldalát imádtam.”

– Helen Hoang, USA Today bestsellerszerző

KEZDJ ÉLNI!

CHLOE BROWN!

A szerelem
nem szerepelt
a tennivalók listáján...

*fine
selection*

TALIA HIBBERT

TALIA HIBBERT

KEZDJ
Eelni,
CHLOE
BROWN!

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Anyámnak, aki megtette, bármibe került is.

A SZERZŐ ELŐSZAVA

Ez a történet egy bántalmazó kapcsolat utáni gyógyulás folyamatát meséli el. Kérem, legyen óvatos, akit ez a téma érzékenyen érint! Remélem, kíméletesen kezeltem a problémát, a szereplőket, és téged, kedves Olvasóm.

PROLÓGUS

Egyszer volt, hol nem volt Chloe Brown, aki meghalt.

Majdnem.

Egy kedd délután történt, természetesen. A rossz dolgok mintha mindig kedden történtek volna. Chloe úgy sejtette, hogy a hétnek ezt a napját megátkozták, bár eddig ezt a gyanúját csak bizonyos internetes fórumok olvasóival osztotta meg – és Danivel, két furcsa kishúga közül a furcsábbikkal. Dani azt mondta Chloenak, hogy elment az esze, és keressen pozitív megerősítéseket, hogy megszabaduljon a negatív hétköznapi energiáitól.

Úgyhogy amikor Chloe kiáltásokat és gumiabroncsok sivítását hallotta, és jobbra nézve azt látta, hogy egy csillogó, fehér Range Rover egyenesen felé száguld, első bizarr gondolata ez volt: *kedden fogok meghalni, szóval Daninek el kell ismernie, hogy végig igazam volt.*

Végül azonban Chloe nem halt meg. Még csak olyan borzasztó sérülést sem szenvedett – ami nagy megkönnyebbülést jelentett neki, hiszen épp elég időt töltött már kórházban. A Range Rover elhúzott mellette, és belerohant egy kávézó falába. A részeg sofőr frontálisan ütközött a téglafallal, a hús-vér Chloeval azonban nem

– vagy háromlábnyival elvétette a lányt. A fém karosszéria úgy gyűrődött össze, akár a papír. A vezetőülésben ülő középkorú hölgy nekicsapódott a légszáknak, frissen vágott, szőke hajú feje előrelódult. Bámészkodók verődtek össze, és többen azt kiabálták, hogy hívjanak mentőt.

Chloe meredten nézett, nézett és nézett.

Az emberek tüsténkedtek körülötte, telt az idő, de ezt ő alig észlelte. Az elméje lényegtelen semmiségekkel telt meg, mintha a feje a törölt üzenetek mappájává változott volna. Azon gondolkozott, mennyibe fog kerülni a kávézó helyreállítása. Vajon fizeti-e a biztosító, vagy a sofőrnek kell állnia a költségeket? Tudni szeretne volna, ki vágta le a hölgy haját, mert remek munkát végzett az illető. A frizura egészen csinos és sikkes maradt még azután is, hogy a gazdáját kihúzták a kocsiból, és ráfektették egy hordágyra.

Végül egy férfi megérintette Chloe vállát, és azt kérdezte:

– Jól van, kedvesem?

Chloe megfordult, és egy barátságos, ráncokkal barázdált arcú mentőt látott maga előtt, akinek fekete turbán volt a fején.

– Azt hiszem, sokkot kaptam – válaszolta Chloe. – Kaphatok egy kis csokit? A kedvencem a tengeri sós Green and Black's, de a 85 százalékos kakaótartalmúnak valószínűleg nagyobb gyógyító hatása van.

A mentős kuncogott, Chloe vállára terített egy takarót, és azt felelte:

– Parancsol egy csésze teát, Felség?

– Ó, igen, kérek! – Chloe követte a férfit a mentőautó hátuljához. Menet közben rájött: olyan hevesen reszket, hogy alig tud járni. Miután már hosszú évek óta élt ebben a kiszámíthatatlan testben,

szert tett bizonyos készségekre. Összeszorította a fogát, úgy rakosgatta egyik lábát a másik elé.

Amikor végre odaértek a mentőautóhoz, Chloe óvatosan leült, mert nem szeretett volna összeesni. Akkor ugyanis a mentős kérdezősködni kezdene. Esetleg meg is akarná vizsgálni. És *akkor* beszélnie kellene a kis rendellenességeiről, meg hogy egyáltalán nem kell aggódni miattuk, és az egész napot itt töltenék. Chloe magabiztosan, amolyan „egészséges-vagyok-és-uralom-a-helyzetet” hangon gyorsan megkérdezte:

– A hölgynek nem esett baja?

– A sofőrnek? Kutya baja, kedvesem. Ne aggódjon miatta!

Chloenak hirtelen olyan izmai is elernyedtek, amikről nem is tudta, hogy megfeszültek.

Végül, két csésze tea és némi rendőri kikérdezés után Chloe folytathatta kedd délutáni sétáját. Nem volt része több halálközeli élményben, és ez nagyszerű dolog, mert ha lett volna, abból valószínűleg valami kínos dolog sült ki – mondjuk, elsírja magát.

Az északi szárny felől lépett be családi otthonukba, és belopózott a konyhába valami szíverősítő harapnivaló után kutatva. Azonban csak a nagyanyját, Gigit találta ott, aki nyilvánvalóan őt várta. Gigi megpördült: földig érő, lila köntöse suhogott – Chloetól kapta pár hónappal ezelőtt, amikor negyedszer (vagy ötödször?) ünnepelte a hetvenedik születésnapját.

– Kicsim – zihálta, és csillogó túsarkú papucsá kopogott a konyha kövén. – Olyan... nyúzott vagy. – Gigi szájából, aki egyszerre volt aggodó nagyszülő és fájdalmasan gyönyörű fekete szépség, igazi ragtime-legenda, ez valóban vészjóslo kijelentésnek számított. – Merre jártál? Olyan sokáig odavoltál, és nem vetted fel a telefont. Úgy aggódtam!

– Te jó ég, annyira sajnálom! – Chloe órákkal korábban indult el a legutóbb felfedezett rendellenessége miatt beütemezett sétájára – igen, *beütemezett*, mert a gyógytornász a lelkére kötötte, hogy ki ne hagyja, és *rendellenes*, mert krónikus beteg teste gyakran megvétózott bizonyos dolgokat. Általában harminc percen belül visszaért, úgyhogy nem csoda, ha Gigi pánikba esett. – Nem hívtad fel a szüleimet, ugye?

– Persze hogy nem. Gondoltam, ha nem bírnád, gyorsan összehoznéd magad, és megkérnél egy arra járót, hogy fogjon neked egy taxit hazafelé.

A *nem bírod* volt Gigi tapintatos megfogalmazása azokra az esetekre, amikor Chloe szervezete egyszerűen feladta az életet.

– De bírtam. Valójában egész jól érzem magam. – *Most már igen.*
– De történt egy... autóbaleset.

Gigi megmerevedett, és ezzel egy időben kecsesen helyet foglalt a márvány konyhasziget mellett.

– Nem sérültél meg?

– Nem. Egy hölgy az orrom előtt törte össze a kocsiját. Nagyon ijesztő volt. Műanyag pohárból ittam teát.

Gigi rámeredt Chloera azzal a macskaszervű tekintetével, amibe az egyszerű halandók általában beleborzongtak.

– Kérsz egy Xanaxot, kicsim?

– Nem lehet. Nem tudom, hogyan reagálna a többi gyógyszeremre.

– Persze, persze. Ja! Tudom már! Felhívom Jeremyt, és megmondom neki, hogy vészhelyzet van. – Jeremy Gigi pszichológusa volt. Giginak szigorúan véve nem volt *szüksége* terápiára, de kedvelte Jeremyt, és hitt a megelőzésben.

Chloe pislogott.

– Szerintem nincs rá szükség.

– Ezzel nem értek egyet – válaszolta Gigi. – Terápiára mindig szükség van.

Elővette a telefonját, és hívást kezdeményezett, miközben átevic-
kelt a konyhán. A papucsja megint kopogott a konyhakövön, mia-
latt ő azt dorombolta a telefonba:

– Jeremy, drágám! *Té* hogy vagy? És hogy van Cassandra?

Ezek teljesen megszokott hangok voltak. És mégis, váratlanul va-
lami rettenetes dolgot indítottak el Chloe fejében.

Gigi papucsának kopogása egybeolvadt a hatalmas konyhai fali-
óra tiktakolásával. Rémesen hangos és furcsán zavaros lett az egész,
míg végül Chloe úgy érezte, mintha sziklatömbök hullanának alá
bent a fejében. Összeszorította a szemét – várjunk csak, mi köze van
a szemének a hallásához? –, és a saját maga teremtette sötétségben
feltolult egy emlék: ahogy az a friss, szőke frizura meglódu-
lt. És az-
tán mégis olyan simán csillogott a fekete bőr hordágyon.

Részeg, mondta a kedves mentős fojtott hangon. Ez volt a gyanú-
juk. A hölgy már délután berúgott, felhajtott a járdára, és belero-
hant az épület falába, és Chloe...

Chloe pontosan ott állt. Mert mindennap ugyanabban az idő-
ben sétált, hogy ne boruljon fel a napirendje. Mert mindig ugyan-
azon az útvonalon ment végig, már csak a hatékonyság kedvéért is.
Chloe *pontosan* ott állt.

Nagyon melege volt, leizzadt. Megszédült. Azonnal le kellett ül-
nie, nehogy összeessen és úgy törjön össze a feje a márványpadlón,
mint a tojáshej. A semmiből ötlött fel benne az anyja hangja: *Ki kell
cserélni a padlót. Nem tudunk mit kezdeni ezekkel az ájulásokkal. Ne-
hogy megüsse magát!*

De Chloe erősködött, hogy nincs rá szükség. Megígérte, hogy vigyázni fog, és istenére mondva, meg is tartotta a szavát. Lassan, lassan ereszkedett le a padlóra. Nedves tenyerét a kőlapokra támasztotta. Beszívta a levegőt. Kifújta. Beszívta.

Kifújta, és a suttogása úgy hangzott, mint amikor az üveg megreped:

– Ha ma meghaltam volna, mi lenne a gyászbeszédemben?

Ennek a dögunalmas alaknak abszolút nem voltak barátai, vagy tíz éve nem utazott sehová, pedig sokszor megtehetette volna. Hétvégén titkosírással foglalkozott, és soha nem tett semmi olyat, amit nem írt be a határidőnaplójába. Ne sirassátok; már jó helyen van. Ennyire még a mennyország sem lehet unalmas.

Ez lenne a búcsúztatómban. Talán egy olyan szörnyű, csúfondáros ember olvasná be a rádióban, mint Piers Morgan.

– Chloe? – kiáltotta Gigi. – Hová lettél? Ó, hát itt vagy! Minden rendben?

Chloe elterült a padlón, és levegő után kapkodott, akár a partra vetett hal, de azért élénken azt felelte:

– Persze, köszönöm.

– Ühüm – motyogta Gigi némileg kételkedve, de azért nem aggodott túlságosan. – Talán megkérem Jeremyt, hogy hívjon vissza. Jeremy, drágám, megtennéd, hogy...? – A hangja elhalkult, ahogy odébb ment.

Chloe a hideg kőre fektette az arcát, és próbálta visszafogni magát, hogy ne toldja meg újabb sértésekkel a saját elképzelt gyászbeszédét. Ha egy olyan nyálas musicalben szerepelne, amilyenekért a

kisebbik húga, Eve annyira odavolt, most érné el a mélypontot. Már csak pár jelenet volna hátra a végső megvilágosodásig, és az elszánt-ságot meg önbizalmat sugárzó felemelő dalig. Talán járna neki egy lap azokban a musicalgyűjtemény könyvekben.

– Bocsáss meg, univerzum – súgta a konyhapadlónak. – Amikor ma majdnem megöltél – ami melleleg elég brutális volt, de azért tiszteletben tartom –, mondani akartál nekem valamit?

Az univerzum titokzatos hallgatásba burkolózott.

Szerencsére volt valaki, aki nem így tett.

– *Chloe!* – visította az anyja az ajtóból. – Mit csinálsz a padlón? Rosszul vagy? Garnet, tedd le a telefont és gyere ide! Az unokád *nincs jól!*

Te jó ég! Durván félbeszakították a pillanatot, amikor Chloe éppen összeolvadt volna az univerzummal, úgyhogy feltornázta magát ülő helyzetbe. Furcsa módon, most sokkal jobban érezte magát. Talán mert felismerte és megértette az univerzum üzenetét.

Nyilvánvalóan eljött az ideje, hogy élni kezdjen.

– Nem, nem, kincsem, ne mozogj! – Joy Matalon-Brown finom vonású arca eltorzult a rémülettől, amint idegesen kiadta az utasítást, és barna bőre elsápadt. Ismerős volt a látvány. Chloe anyja sikeres ügyvédi irodát vezetett az ikertestvérével, Maryvel, majdnem olyan logikusan és aprólékos gonddal élte az életét, mint Chloe, és hosszú évekbe telt, mire kiismerte a lánya tüneteit és elhárító mechanizmusait. Mégis teljes pánikba esett a betegség vagy rosszullet legapróbb jele láttán. Őszintén szólva, ez igen kimerítő volt.

– Ne csinálj már ekkora felhajtást körülötte, Joy, hiszen tudod, hogy ki nem állhatja.

– Szóval rá se rántsak, hogy úgy feküdt a padlón, mint egy hulla?

Jaj!

Miközben az anyja meg a nagyanyja a feje fölött civakodtak, Chloe elhatározta, hogy életének első, az univerzum által elrendelt változtatása a lakóhelyét fogja érinteni.

Az irdatlan méretű családi otthon hirtelen túlságosan is meghittnek tűnt számára.

ELSŐ FEJEZET

Két hónappal később

– Maga valóságos kincs, Red!

Redford Morgan kedélyes vigyort erőltetett az arcára, ami nem ment könnyen, tekintve, hogy könyékig benne volt egy öregasszony vécécsészéjében.

– Csak teszem a dolgomat, Mrs. Conrad.

– Soha nem volt még ilyen jó házfelügyelőnk – turbékolta az asszony az ajtó mellől, miközben ráncos kezét csontos mellkasára szorította. Ősz hajkoronája megremegett a felindultságtól. Egy drámai színésznő veszett el benne, áldja meg az ég!

– Köszönöm, Mrs. C. – felelte a férfi könnyedén. – Imádom magát! – *És ha nem dobálna bele mindenféle hülyeséget a vécébe, igazán jóban lennék.* Ebben a hónapban harmadszor hívták ki a 3E számú lakásba a vécé miatt, és az igazat megvallva, Rednek már kezdett elege lenni Mrs. Conrad szarságaiból. Vagy inkább az unokakéból.

Red végre kihúzta gumikesztyűbe bújtatott kezét a klotyó mélységeiből, és egy átázott papírtörő csomót szorongatott. Szétbontotta a kis csomagocskát, amiben...

– Ez lenne a rakott zöldség, Mrs. C.?

Az asszony pislogott, mint egy bagoly, aztán bandzsított.

– Hát, fogalmam sincs. Hol is van a szemüvegem? – Megfordult, mintha be akarná cserkészni a pápaszemét.

– Nem érdekes – sóhajtott Red. Nagyon is jól tudta, hogy rakott zöldség volt, úgy, mint legutóbb, meg, mint azelőtt. Miközben kidobta a kis csomagot, és lefejtette a kezéről a gumikesztyűt, óvatosan így szólt:

– Igazán beszélhetne a fiúkkal. Lehúzzák a vécén a vacsorájukat.

– Micsoda? – Mrs. Conrad sértetten kapkodott levegő után. – Neeem! Nem, nem, nem és nem! Felix meg Joseph soha nem tenne ilyet. Nem szoktak pocskékolni, és nagyon szeretik a főztömet.

– Az egyszer biztos – ejtette lassan a szavakat Red –, de... Mrs. C., ahányszor ide jövök, papírba csomagolt brokkoli meg gomba miatt vannak eldugulva a vezetékek.

Pillanatnyi csend állt be, mert Mrs. Conradnek meg kellett émesztenie ezt az információt.

– Ó! – suttogta az asszony. Red még soha nem hallott ennyi csalódottságot egyetlen hangba sűrítve. Mrs. Conrad szaporán pislogott, összeszorította keskeny ajkait, Rednek pedig elszorult a szíve, mert rájött, hogy a sírással küszködik. A rohadt életbe! Nem tudott mit kezdeni a síró nőekkel. Ha Mrs. Conrad csak egyetlen könnyet ejt, Red itt ragad éjszakára, és lelkesen befal többtányérnyi rakott zöldséget, miközben agyondicséri az ételt.

Kérem, ne sírjon! Tíz perc múlva már itt sem vagyok, és kibaszottul utálok a brokkolit. Csak nehogy elstrja magát! Kérem, ne...!

Ahogy az asszony elfordult, abban a pillanatban feltört belőle a zokogás, és csontos válla rázkódni kezdett.

Red nagyot sóhajtott.

– Ugyan már, Mrs. C., ne vegye a szívére! – Red ügyetlenül le-
cibálta a gumikesztyűt, és odament a mosogatóhoz, kezét mosni.
– Hiszen még kicsik! Mindenki tudja, hogy a gyerekeknek annyi
eszüik van, mint egy átlagos kecskének.

Mrs. Conradból kibuggyant a nevetés, és újra szembefordult
Reddel, miközben egy zsebkendővel törölgette a szemét. Az öre-
geknél mindig van zsebkendő. A ruhájuk alá rejtik, mint a nindzsák
a dobócsillagot.

– Hát persze, igaza van. Csak... szóval én azt hittem, az a kedvenc
ételük. – Szípigva megrázta a fejét. – De nem számít.

Az asszony elcsukló hangjából ítélve, nagyon is számított.

– Lefogadom, hogy piszok jó az a rakott zöldség – mondta Red,
mivel neki volt a legnagyobb pofája az egész földkerekségen.

– Gondolja?

– Tudom. Maga olyan nőnek néz ki, aki otthon van a konyhá-
ban. – Rednek gőze sem volt, hogy ez mit akar jelenteni, de jól
hangzott.

És Mrs. Conradnek láthatólag jólesett, mert az orcája kipiroso-
dott, és közben magas, csilingelő hangot hallatott, ami akár kaca-
gás is lehetett.

– Jaj, Red! Történetesen pont van belőle egy kevés.

Persze hogy volt belőle.

– Tényleg?

– Igen! Akarja megkóstolni? A nagy munka után a legkevesebb,
amit tehetek, hogy megetetem magát.

*Mondj nemet! Mondd, hogy péntek este van, más terveid vannak!
Mondd, hogy ebédre öt szelet bifszteket ettél!*

– Nagyon jó lenne – válaszolta Red mosolyogva. – Csak hadd
menjek haza lemosakodni!

Harminc perc alatt letusolt és átöltözött a saját lakásában, a földszinten. Szolgálati lakás volt. Mivel merész, izgalommal teli napokat élt át, hamuszürke overallját – *dobpergést kérünk!* – lecserélte a tengerészkeké overallra, amit épp csak kihúzott a szárítógépből. Az igazsághoz hozzátartozik, hogy fogalma sem volt, mit kell viselni, ha az ember egy idős hölgnél vacsorázik, de a megszokott, szartaposó bakancsa és ócska bőrnadrágja nem tűnt alkalomhoz illőnek.

Csak, amikor bezárta a bejárati ajtót, jutott eszébe Rednek, hogy ez az egész helyzet elég idétlen. Vacsorázhat-e együtt a lakókkal? Szabad ezt tennie? Nem talált benne semmi rosszat, de házfelügyelőnek még igencsak kezdő volt, és nem igazán értett a dologhoz. Csak a biztonság kedvéért elővette a telefonját, és küldött egy üzenetet Viknek, a tulajnak, aki a haverja volt, és tőle kapta ezt az állást.

Vacsorázhatok a kedves idős hölgnél a 3E-ben?

Vik nem késlekedett a válasszal.

Ahogy tetszik, öregem. Felőlem nyugodtan.

Redből kibukott a nevetés, és a szemét forgatta, miközben eltette a telefonját. És akkor hirtelen, a semmiből meghallotta azt a hangot.

Vagyis, az ő hangját.

Chloe Brownét.

– ...akkor találkozunk a reggelinél, ha lehet – mondta a lány.

A hangja olyan metsző és különleges volt, mintha valaki egy gyémántot tanított volna meg beszélni. Összezavarta Red gondolatait, mivel az erős akcentus olyan emberekre és helyekre emlékeztette,

amiket szeretett volna elfelejteni. Egy más időre és egy másik nőre, aki egyik ápolat kezében ezüstkanalat tartott, míg a másikkal Red szívét markolta meg jó erősen.

Chloe rekedtes hangján meg az emlékén kívül nem figyelmeztette más a férfit, mielőtt befordult a sarkon és szemtől szembe találkozott a nővel. Jobban mondva, szemtől nyakba. Merthogy kurvára ott volt, teljes életnagyságban, összeütköztek, és *hogy, hogy nem*, Chloe arca egyenesen Red nyakának csapódott.

Ami fájt. Nagyon.

Az ütéstől elakadt a lélegzete. Beszívta a levegőt, ami megakadt a torkában, és ugyanabban a pillanatban Chloe után kapott. Ez utóbbit önkéntelenül tette: beleütközött valakibe, úgyhogy el is kellett kapnia az illetőt. Csakhogy ez nem egyszerűen *valaki* volt. Hanem Chloe, akinek ruganyos derekát érezte a keze. Chloe, akinek olyan illata volt, mint a kertnek egy tavaszi zápor után. Chloe úgy lökte el magától Redet, mintha fertőző beteg lenne.

– Te jó ég... micsoda? Hagyjon békén! – prűszkölte.

Mintha skatulyából húzták volna ki, de a hangja éles, mint a kés. Red elengedte, mielőtt a lány tüdőembóliát kapott volna, Chloe pedig összerezett, mikor a kérges kéz megragadta a pasztellszínű gyapjúkardigánját. Hátrátántorodott, mintha a férfi bármelyik pillanatban lerohanhatná, és hűvös gyanakvással méregette. Mindig így nézett rá: mint valakire, aki fél percen belül meggyilkolja, és belébújik a bőrébe. Egyfajta vadállatnak nézi, amióta csak megismerkedtek aznap, amikor Red megmutatta a lánynak a lakást. Nem hitte volna, hogy ki is fogja venni.

Chloe egy héttel később költözött be, és attól kezdve feldúlta Red nyugalma a maga jégkirálynőrutinjával.

– Én... én nem is tudom, hogy történt – mondta Chloe, mint-ha az egészet a férfi rendezte volna meg csak azért, hogy megfoghassa a derekát.

Red a fogát csikorgatva próbálta bizonygatni, hogy ez nem rablótámadás, nem is holmi elfuserált emberrablási kísérlet – és hogy a tetkői, az akcentusa, meg az összes többi dolog ellenére, ami miatt a Chloehoz hasonló előkelő nők lenézik a magafajta fickókat, ő *igazából* nem veszélyes bűnöző. Ám csak ziháló hörgés hagyta el a torkát, úgyhogy feladta, és inkább a levegővételre koncentrált. A torkát szorongató fájdalom mérges narancsból halvány citromsárga árnyalatú nyilallássá fakult.

Észre sem vette Chloe hűgait, amíg el nem kezdtek beszélni.

– Jaj, Chloe! – mondta Eve, az alacsonyabbik. – Nézd, mit csináltál! Az a szegény fickó kiköhögi a *belét*.

A másik hűga – akit Daninek szólítottak – a szemét forgatva így szólt:

– Úgy gondolod, hogy a *lelkét*, szívem?

– Nem. Csináljunk valamit? Rajta, Dani, csinálj valamit!

– És vajon mit? Szerinted úgy nézek ki, mint egy ápolónő?

– Mégsem hagyhatjuk megfulladni – mondta Eve gyakorlatiasan.

– Milyen kár lenne ezért a remek...

Chloe hangja pengéként hasította szét a lányok civakodását.

– Maradjatok már csendben! Pont menni készültetek, nem?

– *Most* nem mehetünk el. A kedvenc házfelügyelőnk válságos állapotban van.

No lám, Chloe a megismerkedésük pillanatától fogva utálta Redet, a hűgai, Dani és Eve pedig odavoltak érte. A lányoknak ugyanolyan metszettüveg-hangjuk volt, mint Chloenak, de az előítéleteit nem osztották. Red Danit tartotta elegánsabbnak, borotvált fejével

és lenge, fekete szereléseiben. Olyan szép mosolya volt, ami már szinte büntetendő cselekmény, és amit lépten-nyomon rávillantott Redre, amikor összefutottak. Eve viszont viccesebb volt: a kicsi hugica, akinek pasztellszínekben pompáztak a hosszú copfjai, és olyan lázas energia fűtötte, hogy szinte szikrázott körülötte a levegő. Szeretett flörtölni. Azon kívül szerette a pöttyös holmikát és a csicsás cipőket, ami sértette Red szépérzékét.

Ha kettőjük közül valamelyik bérelte volna ki az 1D lakást öt héttel ezelőtt, teljesen rendben lenne a dolog. De nem, ezt pont Chloének kellett megtennie, annak a testvérnek, aki mellett Red durva és ijesztő szörnyetegnek érezte magát. Pont a karót nyelt hercegnőnek kellett ideköltöznie, aki látszólag már a születési osztálya miatt is veszélyesnek tartotta Redet. Egyáltalán miért lakott itt, ebben a kedélyes, középosztálybeli bérházban? Már ez is baromi nagy rejtély volt; a nő láthatólag tele van pénzzel. Pippa óta Red mérföldekről képes volt felismerni a gazdag nőkre jellemző csillogást.

De nem szívesen gondolt Pippára. Abból soha semmi jó nem származott.

– Jól vagyok – krákokta, és könnyben úszó szemmel pislogott.

– Látjátok? – vágta rá gyorsan Chloe. – Semmi baja. Menjünk innen!

Te jó ég, mennyire bosszantotta Redet! Épp megfulladt miatta, de a nő a legegység udvariassági szabályoknak sem képes eleget tenni. Teljesen hihetetlen!

– Örülök, hogy maga továbbra is a megtestesült kedvesség – motyogta a férfi. – A lányiskolában tanulta a jó modort, igaz?

Amint kiejtette a száján ezeket a szavakat, már meg is bánta. Ő volt itt a házfelügyelő, Isten és a haverja kegyelméből. Történjék bármi, udvariasan kell viselkednie ezzel a nővel. De már hetekkel

korábban rájött, hogy a jó természete és a józan ítélőképessége cserben hagyja, ha Chloe Brown a közelébe kerül. Igazából döbbenetesen tartotta, hogy a nő eddig még nem jelentette fel.

Ami azt illeti, ez volt Chloeval kapcsolatban a legkülönösebb dolog. Ráförmedt Redre, gúnyosan vigyorgott rá, de soha, a világért sem jelentette volna fel. Red nemigen tudta, mit jelentsen ez.

Most éppen éjféλι tűz villant fel a nő félig lehunyt szemhéja mögött, aki hunyorított a csillogókék szemüvegkeret mögött. Rednek esztétikai élvezetet okozott ez a látvány, amiért – épp csak egy kicsit – megvetette saját magát. A Chloe Brownnal kapcsolatos bosszantó dolgok listáján előkelő helyet foglalt el a nő átkozottul gyönyörű arca. Az a fajta pompás, dekadens, rokokó szépség volt, amitől Rednek viszketni kezdtek az ujjai, és legszívesebben ceruzát vagy ecsetet ragadott volna. Nevetségesen eltúlzott szépség volt: a tündöklő, fekete bőre, a szépen ívelt szemöldöke, ami kissé gúnyosan hajlott lefelé, és a szája, amibe úgy bele lehetett volna süppedni, mint egy pehelypaplanba. Nem volt joga így kinézni. A legkevésbé sem!

Red tudta, hogy milliónyi földszínnel festené meg, és köztük egy ultramarinkék folt lenne a szemüvegkerete. És a feje tetejére feltornyozott sűrű, gesztenyebarna haj? Azt Red leengedné. Néha a semmibe bámult, és elképzelte, hogyan keretezné az a haj Chloe arcát. Legtöbbször viszont az jutott az eszébe, hogy nem kellene rá gondolnia. Soha. Semmiképpen.

Chloe szavai puskagolyókként záporoztak a férfira.

– Borzasztóan sajnálom, Redford.

Nagyjából annyira sajnálta, mint a darázs, hogy megcsípte az áldozatát. Szokás szerint, a szájával kimondott valamit, de a pillantásával ölni tudott volna. Redet általában laza fickónak tartották, de most tudta, hogy a szemével azonnal visszavágott a nőnek.

– Nem tesz semmit – füllentette. – Én voltam a hibás.

Chloe megvonta a vállát, amiről Red tapasztalatból tudta, hogy a gazdagoknál annyit jelent: *mit bánom én*. Aztán szó nélkül továbbment, mert a szócsatáik valójában sosem maradtak meg a szavak szintjén az első néhány passzív-agresszív döfés után.

Red nézte, ahogy Chloe távolodik, és bő szoknyája suhogva simogatja a vádliját. Láta, hogy a hűgai követik, és intett nekik, amikor aggodalmas tekintettel visszanéztek rá. A lépteik zaja elhalkult, ő pedig összekapta magát, és felment Mrs. Conradhoz, ahol megette a rémes rakott zöldséget.

Nem gondolt többet Chloe Brownra. Egyszer sem. Egyáltalán nem.

Egyesek azt mondhatják, hogy nevetséges dolog listát írni arról, mi mindent fogunk megváltoztatni az életünkben, miután meglegyintett minket a halál szele – de ezek az emberek, Chloe Brown szerint legalábbis, nem rendelkeznek elég képzelőerővel és elszántsággal ahhoz, hogy terveket szőjenek. Őszinte elégedettséggel sóhajtott fel, miután befészkelte magát egy halom díványpárna közé.

Szombat este volt, és örült, hogy egyedül lehet. Pont úgy gyötörte a derékfájás, mint előző nap, a lábai zsibbadtak és fájtak, de még ez sem dülta fel a nyugalmát. Amikor papírt és ceruzát ragadott, miután elhatározta, hogy elkezd élni, legelőször azt írta le, hogy saját otthonot kell keresnie. Ezt a célt megvalósította, és – az idegesítő házfelügyelőt leszámítva – eddig csak a jó oldalait tapasztalta meg.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A nappali függönyei között keskeny rés volt, amin keresztül Chloe megpillantotta a lenyugvó szeptemberi nap sugarait. A meleg, narancsszínű ragyogás a társasházuk nyugati szárnyának böhöm nagy árnyéka fölé emelkedett, így az épület közepébe beékelődött udvar árnyas és békés volt, és gazdag, őszi színárnyalatokban pompázott, mint a föld meg a vér. Chloe lakása hasonlóképpen nyugtatta az ember idegeit: hűvös csend uralkodott benne, csak a laptop zümmögése hallatszott, és az ujjai kopogtak ütemesen a billentyűzeten.

Boldogság, függetlenség, igazi magány. Frissebb, mint az oxigén. Chloe beszívta. Röviden: mámorító érzés volt.

Ebben a pillanatban megszólalt a telefonja, és a nyugalom szilánkokra hullott, akár a törött üveg.

– Az ég szerelmére! – Chloe pontosan három szót engedélyezett magának, hogy bosszúságát kifejezze, aztán a telefon után nyúlt, és megnézte a kijelzőjét: *Eve*. A kisebbik húga. Tehát nem tehetette meg, hogy egyszerűen lenémítja a telefont és behajítja valamelyik fiókba.

A francba! Fogadta a hívást.

– Dolgozom.

– Hát, az most nem fog menni – mondta Eve vidáman. – Hála az égnek, felhívtalak!

Chloe élvezte, ha bosszankodhatott – a duzzogás előkelő helyen szerepelt a kedvenc időtöltései között –, és a legkisebb húgával kapcsolatban minden a kedvére való volt. Saját lefelé görbülő ajkával hadakozva azt kérdezte:

– Mit akarsz, Evie bébi?

– Úgy örülök, hogy megkérdezted!

Süket duma. Chloe jól ismerte ezt a hanghordozást: soha nem jelentett jót.